

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В.05/2009

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 16.12.2009. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, извините због овог кашњења, кашњење је уследило због лоших временских услова.

Констатује се да је започето у 10,40 часова.

Констатује се да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,**
- **Оптужени Лазих Милорад, Ђаковић Перица, Вујиновић Никола, Марунић Мирко, Коњевић Никола.**
- **Присутни су и браниоци оптужених адвокат Ђорђе Калањ, Ђорђе Дозет и Рајко Јелушић.**
- **Присутан је и судски вештак проф.др Зоран Станковић.**
- **Као и сведоци Бараћ Душан и Јерковић Мирко.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у наставку доказног поступка испита судски вештак проф.др Зоран Станковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Професоре изволите, хоћете стати за овај пулт.

Проф.др ЗОРАН СТАНКОВИЋ, судски вештак са списка судских вештака, опоменут на дужност да налаз и мишљење да по најбољем знању и да давање лажног налаза и мишљења представља кривично дело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вас професоре упозоравама на опомену и на заклетву коју сте дали, па вас молим да нам кажете да ли остајете у свему код овог налаза и мишљења судског вештака који је достављен 17.09.2009.године.

СУДСКИ ВЕШТАК проф.др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, у целини остајем при таквом налазу и мишљењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете нам укратко образложити, ви сте на основу ове медицинске документације, јел тако, дали свој налаз, па нам укратко изложите.

СУДСКИ ВЕШТАК проф.др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја сам свој налаз и мишљење дао на основу медицинске документације која се налази у списима предмета, и чије сам делове који су значајни за вештачење цитирао у налазу, а након тога сам из те документације дао и мишљење. Могу да кажем да медицинска документација која је формирана није баш у свим деловима добра за вештачење, посебно у делу који се тичу повреда које су нанете оштрицом, тј.сечивом, зато што немамо детаљније описе тих промена евентуално, да ли су она оставила неко унакажење или не, међутим ја сам навео изјаву оштећеног Медунић Мирка који је описао те своје повреде и на основу тога сам дао мишљење да су све оне повреде које су нанете оштрицом замахнутог механичког повреде, то јест секотине у свом појединачном и збирном скупном дејству представљале лаку телесну повреду као и убодна рана у пределу леве бутине, што произилази из изјаве доктора који је вршио хируршку интервенцију, прелом костију леве подлактице квалификује се као тешка телесна повреда због оштећења функције леве руке, као и прелом леве горњовиличне кости, а нагњечење меких ткива у пределу слабина квалификује се као лака телесна повреда и све описане повреде су у време наношења у свом скупном дејству представљале тешку телесну повреду. То је у најкраћим цртама што могу да кажем о свом налазу и мишљењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо. Да ли има питања? Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Судија ја бих само замолио да вештак одговори на једно питање а оно се односи на налаз, страна 3 и 4, дакле то је медицинска документација налаз и мишљење вештака о инвалидности, Хрватског завода за мировинско осигурање, па онда пређемо на страну 4 и каже код осигураника се налазе бројне озледе задобивене тјеклом заточеништва у книнском затвору, тјеклом објашања дужности полицајца у домовинском рату. Питање је, да ли вештак на основу увида у медицинску документацију може да се изјасни или да

прецизира, да ли су одређене повреде настале током боравка Медунића у овом ресторану или кафани «Јадран», односно касније у книнском затвору?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СУДСКИ ВЕШТАК проф.др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па на основу доступне медицинске документације и документације која се налази у списима предмета није могуће са сигурношћу регистровати које су повреде настале током боравка у затвору, а које су настале пре тога а које су настале после тога. Значи није могуће са сигурношћу рећи.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Докторе Станковићу, ви сте на последњој страници вашег писаног налаза у овом делу мишљење, под тачком Ц и Д описивали механизам, односно могући механизам настанка тих телесних повреда, да ли можете да нам објасните шта вас је определило да наводите, говорим тачка Ц, каже «од стране другог лица са једним ударцем дрвеним коцем, палицом или сличним тупо тврдим предметом или ударцем стопалом обувеним у војничке чизме». Дакле, што вас је определило да ове четири варијанте наведете у овом налазу?

СУДСКИ ВЕШТАК проф.др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па ја сам у свом мишљењу навео ове варијанте које су проистекле из изјава људи који су, од сведока који су саслушани у овом процесу и дозволио сам могућност да су оне могле да настану у предметном догађају, а суд ће утврдити да ли су оне настале или не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли то значи да су оне могле настати и неким другим механизмом nanoшења?

СУДСКИ ВЕШТАК проф.др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: У сваком случају оваква врста повреда у теоретском смислу говорећи, могла је да настане и падом и ударом о тупо тврду подлогу или могла да настане у неком рецимо саобраћајном задесу, али ја то у овом тренутку не могу да кажем.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле не искључујете да су могуће ове повреде на основу свих оних исказа које сте ви имали прилике да видите у списима сведока, да су могуће да су настале те такве повреде?

СУДСКИ ВЕШТАК проф.др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја не искључујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не искључујете, добро. Изволите, јел има питања? Нема више, да ли имају оптужени питање неко? Нема питања.

Професоре јел имате решење о трошковима?

СУДСКИ ВЕШТАК проф.др ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ево донео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Констатује се да је судски вештак предао суду трошковник на име давања налаза и мишљења и материјалних трошкова у укупном износу од 6.000,00 динара.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка испита сведок ДУШАН БАРАЋ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позовите молим вас Бараћа. Добар дан господине Бараћ.

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, ваше пуно име и презиме је?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Бараћ Душан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ви сте рођени од оца?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Чеде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чеде. Које године?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: 01.03.1963.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: По занимању сам био милиционер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сада?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Слободни стрелац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Радим све и свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште је у Бачком Градишту, јел тако?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Бачком Градишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петра Драпшина број 42?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Јесте, сад Вука Карацића по мијењању улица оних, ако нешто значи ту је само разлика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте у неком сродству са овде оптуженима?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. Да ли сте у завади?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. Ви сте позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично

дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Јел вам то јасно?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле дужни сте да нам испричате све што вам је познато, ништа не смете прећутати. Ви сте положили заклетву код истражног судије, саслушани сте, јел тако, 18. марта 2008.године. Да ли остајете у свему код овог исказа који сте дали?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Испричате нам све што вам је познато, ви знате зашто сте позвани овде, шта вам је познато и да ли вам је нешто познато у вези овог случаја, ви сте били у болници, када сте били, дакле почните одатле.

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Ја сам иначе као милиционер радио од '81. до '90. у Госпићу, '90. године сам из Госпића прешао у тада Титову Кореницу. Титова Кореница је имала одељење милиције на Удбини и ја сам прешао у Титову Кореницу, а из Титове Коренице по потреби службе из тих разлога у одељење милиције у Удбини. И на Удбини сам, односно под Удбином, са једне стране Удбине у правцу Грачаца рањен почетком септембра '91.године и као такав сам примљен у болницу Удбина или раније Центар за рехабилитацију «Ката Пејновић», инвалиди су ту били отприлике је та намена била, а у тим временима као болница. Ја сам ту примљен и пошто сам рањен у леву ногу, био сам обрађиван од стране хирурга, значи лежао сам, био сам лежећи болесник у болници у Удбини. Негдје, не знам тачно да вам кажем датум, ја сам рањен мислим 04.септембра, од то доба сам негдје лежао па надаље мислим и мјесец дана, не знам тачно, ту је било и лежања ту и рехабилитација, шта ја знам, те вежбе, све се одвијало ту у болници, значи у истој, нисам одатле нигде ишао, ту је све обављато пошто су били и хирурзи и била су докторица једна која је радила раније у болници тако да је све одрађивано ту. Не знам, кажем немојте ме везат за датум пошто је прошло много времена да сад нешто не говорим што нисам сигуран, дошли су да ли доктор да ли анестезиолог или неко од тих људи који су радили у моју собу и питали да ли се ја слажем с тим да ту у собу пошто је био слободан кревет, да примимо једног пацијента који је допремљен и који је Хрват, да ли се ја слажем да он буде ту, пошто су знали да сам ја милиционер, па су рачунали мало безбједније му је, што би рекли сигурније да буде ту у тој просторији гдје сам и ја, у тој соби. Ја сам рекао мислим шта знам, не смета ми ништа, мада имао сам својих проблема, болова и свега, није ми било што кажу у неком

моменту ни до мене, и допремили су ту човјека који је био, не знам ни ја, у неком стању, не знам, свјесном, несвјесном, али онако у неком стању, што би рекли у бунилу неком, допремљен је и смјештен је ту у собу у кревет значи поред мене, да ли поред мене или овако или нако, сад збиља не знам. Значи шта је све рађено, мислим да је оперативно и како је збрињават од стране лекара, ту сву процедуру не могу знате, али знам да је лежао ту, да није био у некој комуникацији, баш да је комуникативан био да је могло се с њим контактирати, више што би рекли ми бунцао, причао нешто неповезано и тако. У неко доба је код мене у собу улазио Перо Ђаковић, који је био резервни милиционер у одељењу милиције Удбина. Дошао је код мене, интересирао се за моје стање и шта ми се то догодило и ту смо причали, ја му причао сва дешавања, да не дужим с тим, шта било, ко ме ранио, пошто је човек који ме ранио ту је са подручја Удбине, околице, и ја сам, причали смо око мог случаја, око мог рањавања и не знам питао сам га шта, откуд он, шта ради, и реко ми је да је он ту обезбеђење у вези тога Хрвата који је допремљен ту, да је на ходнику испред врата, да је по том питању ангажован, да би било мало сигурније а иначе у разговору реко ми је да је са њим и Иванчевић, који је исто у резервном саставу у истом одељењу на Удбини. А иначе ова је болница на Удбини као болница или као тај Центар за рехабилитацију имало ту и чувара, не знам човека једног који је ту био, то је њихов радник који је био, то је на улазу била једна портирница или како би је назва, који је био, сама зграда имала тај вид да кажем обезбеђења, човек који је интерно обезбеђење, који је примао ту, не знам по ноћи или шта ја знам, али је био радник болнице. Сјећам се да тај пацијент који је допремљен ту да није задржан ту мислим два дана и једну ноћ или тако нешто и да је после тога отпремљен за Книн. Иначе у болници на Удбини су били лекари које сам познавао од раније пошто сма радио у Госпићу, ту је био хирург доктор Матић, радио је доктор Узелац, био је неки доктор Керкез, њега нисам знао, упознао сам га тамо, он је мислим дошао да ли из Жељаве, Бихаћа, не знам, нисам сигуран сад, и био је анестезиолог Шупут. То су људи које од те, што каже, лекарске екипе које ја познајем и скојима сам био у контакту у то време, пошто сам јел био лежећи болесник. Човјек који је допремљен, мада ја у првом моменту нисам ни препознао га, знао сам га из Госпића али из виђења и звали смо га Кеџ, пошто је играо мало фудбал, ногомет јел, и ја сам се мало кретао у тим круговима и био сам и у клубу, ногометном клубу Госпић и познавао сам га толико из виђења и ту смо, не знам након колко времена у неким контактима колико је било могуће то комуницирати, кад је он рекао и то, онда сам ја схватио да се ради о

њему, мада кажем комуникација с њим је била врло тешка. За то време боравка у мојој соби и његовог боравка ту, односно лежања, ја колко ја знам, значи нико, никаквих контаката посебних да је неко долазио сем лекарске, значи медицинске сестре, лекар и то, да нико са никим није комуницирао и да нико није у собу улазио по том, код њега. Кажем следећи дан, мислим после подне или како је, одакле отпремљен за болницу у Книну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би било све?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: То би било све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сагласни да ја сведока испитујем прво? Сагласни сте. Реците само да ли се ви сећате колико је прошло времена од вашег боравка у болници до момента када је Медунић код вас примљен у собу?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте кажете рањени 04. јел тако?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: 04.септембра, јесте, имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у односу на то рањавање да ли би било после дан, два, три? Не можете прецизно али отприлике.

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: После тога колико је могло бити, ја сад, не могу лицитирати са датумом, збиља нисам сигуран тачно. Да кажем неки датум а да, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете барем да га опишете, како је изгледао када је. Ви кажете да ли је он био оперисан или није, да ли знате у том моменту када су га довели код вас у собу?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Њега су допремили ту у собу и смјестили, мислим да је он био већ, да је био оперативно, да је над њим вршен неки оперативни захват, е сад шта је све ту, да је већ рађено нешто с њим, да је после пријема да је допремљен у собу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел можете да опишете како је он изгледао када сте га видели, ваш први утисак, како је изгледао? Рекли сте да је био малтене у полусвесном стању, али какав је његов лик био, да ли је био повређен, да ли сте имали прилике да видите неке повреде?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Не, ја нисам, он је допремљен, смештен у кревет и ту је покривен, ја неки, битно нешто нисам, нити сам велим вам много ни могао, пошто сам и ја био ту у својим проблемима и лоше сам се и ја кретао, нисам ни устајао из кревета, тако да нисам ни много ни кажем, ни обраћао пажњу на неке повреде, не бих могао сад рећи тачно да се нешто, битно нешто да сам ја приметио, углавном знам да је био у стању лоше комуникације, кажем причао нешто неповезано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте имали прилике да видите макар повреде неке на лицу? Јел пазите, кад видите човека одмах можете да констатујете да ли је повређен или није?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Не знам око повреда ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа. Осим Ђаковића кога познајете и кажете да је био резервни полицајац и Иванчевића, да ли је још неко долазио у собу код вас?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: У собу није, од медицинског особља то, доктор и сестра и то што је долазило, тај дио који је обављао ту послове болнице, они су контактирали, а сем њих није нико други долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте ви у то време живели?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Ја сам живео, моје село родно је 20 километара од Удбине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел можете, немамо још увек ову карту, треба да добијемо, да нам опишете где се налази Крушковац?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Крушковац? Крушковац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на главни пут од Удбине?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Крушковац као Крушковац није подручје моје општине, моја општина је Титова Кореница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а јел знате где је Крушковац?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Крушковац то је дио тамо подручја тамо, мислим Радуча.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел кад се иде за Удбину, јел мора да се прође или не?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Откуда кад се иде, из ког правца кад се иде за Удбину?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми да ли мора да се скрене с пута, са главном пута да би се дошло до Крушковца?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мора да се скрене?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Ако мислите правац. Из ког правца ако долази на Удбину?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро питање.

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Мислим не разумијем само из ког правца кад се иде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мене ово само интересује, да ли је одмах поред главног пута, да ли је одмах поред главног пута Крушковац или не? Где се налази Медак?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Медак се налази на путу Госпић-Грачац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпић Грачац?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Госпић-Грачац, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад узмите тај пут, како би се дошло до Крушковца?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Па то није на. То није на тој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад идете за Медак?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Не, Госпић, ви говорите о.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер не знам, немам, зато вас питам ако можете да ми помогнете, мене интересује сад то село Крушковац где се налази?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Ви говорите сад о Медку, Госпић – Медак – Грачац, то је на томе, али Крушковац није на томе путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ком је он путу? Па реците нам ближе ви знате, ја не знам стварно.

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Ако се, сад ја не знам тачно, ако се, рецимо Крушковац као Крушковац, али мислим да се треба кад се иде из Медка за Удбину да треба да се скрене за Крушковац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То вас питам.

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Да се скрене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има питања? Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Можете да нам кажете да ли познајете Коњевић Николу?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Коњевић Николу познајем свакако.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А откуд га познајете?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Коњевић Никола је радио у ОСУП-у у то време кад сам ја дошао радио је у Госпићу значи ја сам га затекао тамо, 1981. године кад сам дошао, човек је већ тамо радио у то време, био је пиротехничар, био је крим-тенхичар, обављао је увиђаје, излазио је значи са истражним суцима, тужиоцима и остао је 1990. године иза мене у Госпићу, радећи исте послове.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте чули где је, до кад је Коњевић био у Госпићу, да ли то знате?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Ја што се тиче Коњевића после мог одласка ја сам у десетом месецу 1990. године отишао из Госпића, после тог времена збиља не знам о њему баш ништа.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: С обзиром да сте професионални полицајац били у то време, да ли вам је познато Медак као локалитет под коју полицијску станицу, односно тадашњу станицу милиције је спадао?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Па Медак као Медак је територијално раније припадао Госпићу, али после је ингеренција Грачаца, значи

Станица јавне безбедности Грачац, ја сам био у Станици јавне безбедности Кореница, а то је Станица јавне безбедности Грачац, суседна општина значи да вам поближе објасним зато што је суседна општина значи Титова Кореница, Грачац. У Титовој Кореници је био секретеријат, а ово је била Станица јавне безбедности у склопу секретеријата Кореница.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је ваша полицијска станица, односно станица милиције Кореница, односно одељење Удбина, имало било какве ингеренције према територији Медка?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато да ли је те 1991. било каква полиција, полицијска станица била у Медку?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте имали прилике да идете у Медак?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: У Медак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Медак, да ли сте чули за неку гостионицу «код Босе-Јадран»?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Гостионица «код Босе» познато ми је «код Босе» али нешто сад поближе да вам кажем не. Познато ми је да је било у жаргону «код Босе», али то ми је од неког ранијег времена али у нека времена каснија кад сам отишао то ми тај појам више није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тада, рецимо септембра те 1991. године да ли вам је уопште било шта познато везано за ту гостионицу, да ли је радила као гостионица или било у неке друге намене?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа. А какву сте ви униформу имали?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Како мислите, ја или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви, ви, као ви. Ви који сте, пошто сте били у резерном саставу, је ли тако?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Не, ја сам био активни полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Активни полицајац, а резервни састав је ли исто имао униформу, сви и активни и резервни, јесте исту униформу имали плаву?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Не. Резервни састав полиције је имао плаву чојану униформу, значи то су униформе које је имао резервни састав наш, ја кажем наш пошто сам милиционер од раније, кад говорим наш у оном жаргону о полицији, милицији или полицији како год је, то је униформа резервног састава коју је резервни састав одувек имао, значи

чојана плава униформа од резервног састава, ако ме питате за резервни састав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, за резервни.

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Чојана, чојана плава униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су били задужени неким пендреком, неким палицама, резервни састав полиције?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Не, резервни састав полиције је имао кад је вршио службу, али у службу су ишли рецимо резервни састав није имао овлашћења, значи људи нису били овлашћена службена лица, они су ишли са активним на пример активни милиционер је вођа патроле, а резервни састав он је пратиоц, он није имао овлашћења и значи није могао самостално да иде у службу да обавља послове без активног полицајца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро, то је јасно, него да ли сте се ви задуживали активна полиција, резервна полиција, питам вас неким прендрецима, палицама, било чиме?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Ја као активни полицајац имао сам задужену сву, све мислим од кад сам, како сам био у полицији, у Госпићу и у Кореници, на Удбини, имао сам моју опрему, моју униформу, моју гумену палицу, моје лисице, моје кратко оружје мислим оно што је већ ишло у задужење овлашћеног службеног лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то исто важило и за резервни састав полиције?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Не. Не резервни састав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чему се разликовало?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Ја сам био активни полицајац, то ми је била, то је био мој занат, моја професија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта они нису имали оно што сте ви имали?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Они нису имали гумене палице, нису имали лисице, значи у том делу кратко оружје кажем само кад су обављали службу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има још питања? Да ли оптужени имају питања? Нема нико питања. Немате више ништа да изјавите?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите из Бачког Градишта, тражите трошкове доласка је ли тако?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1.500,00 динара да ли вам то подмирује ваше трошкове за повратну карту, не знам како сте дошли, да ли сте дошли аутобусом, колима?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: 1.850,00 динара ми је карта у оба смера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оба?

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Да.

Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку 2.000,00 динара.

СВЕДОК ДУШАН БАРАЋ: Толико ми је повратна карта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала вам, можете ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете нам рећи ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Мирко Јерковић.

Сведок ЈЕРКОВИЋ МИРКО

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: 1950.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Илије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Економско комерцијални смер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ваше пребивалиште је где?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Нови Сад, Јована Дучића 17, стан 52.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству са окривљенима?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у завади?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Никад ни са ким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело.

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Увек тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте све. Ви сте били саслушани од стране истражног судије, положили сте заклетву тако да вас ја опомињем и на ту положену заклетву.

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Тако је.

Сведок упозорен, опеменућ изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле ви знате зашто сте позвани?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам све шта вам је познато. Је ли остајете у свему код овог исказа који сте дали код истражног судије?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остајете у свему. Испричајте нам све шта вам је познато везано за овај догађај због кога ми судимо.

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Ја се не сећам датума, али се сећам да је то био девети месец, ја мислим упис деце у школу, вечерњи су сати били 1991. године. Седели смо у кафани «Спас», то је од једног мог познаника Милана Четника, са презименом, у кафани, након извесног времена улази човек у цивилу, иначе Книн је мали град у којем се познавао сваки човек који прође улицом, а нарочито, добро било је и онда када су људи долазили са стране па нисмо баш све познавали. И улази човек у кафану, да мало скратим, питао је да попије неко пиће, стао за шанк и питао шта ће ко да попије. Нико није обраћао пажњу на његово постављено питање, али сам да ли из којих побуда немам појма позвао човека гледајући га, видим срамежљивог гледа сваког од нас и ја сам рекао господине седните и попите, ви сте код нас и дођите за наш сто. Прихватио је човек, након извесног времена он је скупио храбрости, да ли је скупио или да ли сам га ја навео да ми то каже, мени би требала нека помоћ, та помоћ није одмах рекао, него рекао је на наше питање која помоћ, он је рекао да га треба пребацити до Медка, то је 14 километара далеко од Госпића, и тако ја кажем земљаче где нађе вече да се пребациш до Медка ми знамо да је Лика празна, и онда од 1948. године, тако да био је страх сваког од нас да га пребацимо горе, он је плаћао неку извесну своту новаца је вадио, али нико није хтео. Ја као што сам започео ту тему и напомињем никад га у животу нисам видео и ја сам могао да га сместим код мене у стан да станује, у кућу, јер сам имао кућу са три спрата, али ме страх било да ли лаже да ли не лаже и ко је у то време то је требало да се испита, али ја нисам хтео да испитивам, него сам прихватио и рекао му да ту у близини има Дом за умировљенике, Дом пензионера и да ту има места, одмори се, ја ћу доћи

сутра са својим аутом и пребацићу те где ти кажеш. Јесте да је то био све наш терен од Книна до Медка, али никад се не зна шума је велика, Лика је велика, Велебит је велик, све је близу а све је далеко, тако да ме је било страх, али сам обећао ја сам то и испунио. Кад крећемо, каже крећемо сутра рано. То рано, кад је рано, каже кад се пробудиш ти ти дођи. Ја сам дошао пред старачки дом, Дом пензионера, узео да са мојом аутом «флоридом» и сео сам га и ја сам у њега нон стоп гледао, гледао у човека сумњајући и даље ко је и због чега иде и питајући га где идеш, он је мени отворио тему да иде код, да је пребацио децу и жену у Нови Сад и да има брата у Новом Саду и да иде по мајку у Медак код Госпића. Ништа друго ја нисам питао, причао са њим, да ли лаже да ли не лаже, страх ме био, али ипак је то оно што је он рекао била истина. Кад смо дошли горе у Медак видео сам кућица је била, биле су две кућице, са леве и са десне стране, на леве стране сачекала је нека стара жена, каже ено ми је мајка. И ја тако он ме је замолио да попијем неко пиће за освежење, био ме, не био страх вратити се самом кући, ипак треба 100 километара вратити се назад и ја сам ипак попио неко освежавајуће пиће и вратио се назад.

Шта се дешава у међувремену. Да, ми смо разменили адресе, узео сам адресу његовог брата и ја нисам дошао одмах у Нови Сад, него сам после одмах након 17 дана запослио се у Београду, радио сам у ЦТП-у то је било, имали смо 18 драгстора и 3 робне куће, био сам ту као руководилац, и координатор тих 18 драгстора и након две, три године ја се враћам у Нови Сад, ту сам био контролор код «Родића» и долазим у Книн јер су ми се вратили отац и мајка и мени један од полицајца који је био полицајац из Лике, његов колега, Јово Почеша, Почеша тако се презива ја мислим, питао каже један човек питао за тебе, одакле питао за мене, каже он живи у Новом Саду, како се зове, тако, ја кажем ја имам његову адресу, његовог брата а немам њега, и тако се ја и тај господин познамо од кад сам дошао у Нови Сад, преко адресе његовог брата. Ништа треће и ништа четврто и кад је он нашао мене он је мени рекао то да има проблема. За те проблеме његове ја нисам знао, нити су ме интересовали његови проблеми него можеш ти да сведочиш, да ми будеш сведок и да кажеш оно што си ти направио за мене, могу. То сам и направио и иза тога стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците само да ли вам је рекао колико ће остати у Медку?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Да иде по мајку, само ми је рекао да иде по мајку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није говорио о томе колико, да ли ће се одмах вратити?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Вратиће се одмах, узети мајку и вратити се назад, колико ће остати колико неће, немам појма. Да долази по мајку и да је вози, а пошто је то ситуација ратног стања ја мислим да је ишао што пре да дође и што пре да се врати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само једно. Како је могао он да се врати са мајком у то доба, кажете плашили сте се и ви, а камоли тек.

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Мислите према Книну или?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па како је могао да одвезе мајку, чиме би то?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Да вам нешто кажем, 1991. године у то време Југословенска народна армија није изашла са наших подручја, разумете и онда су они кад је била, увек је нека комуникација била или аути наши ишли горе, јесте да је била блокада што се тиче и речесија, што се тиче Бајакова, не Бајакова него Раче, није се могло прехрана ићи али су ишли људи и избацивали своје фамилије и сналазио се како се може неко снаћи, како се могао снаћи. Како се он снашао ја немам појма. Ни дан данас не знам како се снашао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли било неке приче у колима да их евентуално ви вратите?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Не. О томе нисмо причали. Чак би ли веровали да сам ја и био скучен у разговору са њиме, ја сам само на његова питања одговарао, а ово друго нисмо ни постављали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте пошли са њим јесте можда помишљали, је ли вам реко да иде по мајку да је склони?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Негде, причали смо о ратним дејствима до негде до више Грачаца, после тога ми је рекао сад ћете видети моју мајку по коју ја идем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли било речи да евентуално ви вратите мајку?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли вам нудио да дођете неки други дан по њега да вам плати?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Не, ни то. Не. Нудио ми је неке паре, мало више, ја сам узео 100 еура, 100 марака.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Хвала вам. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци да ли има питања?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: С обзиром да је сведок рекао да у свему остаје код исказа који је дао у истрази ја сам присуствовао његовом саслушању, ја нових питања немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Оптужени? Нема питања. Је ли то све што имате да изјавите?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви долазите из Новог Сада, трошкови су по мојој некој евиденцији повратна карта је 1.000,00 динара, је ли то подмирује ваше трошкове?

СВЕДОК МИРКО ЈЕРКОВИЋ: Подмирује.

Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку 1.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам можете ићи.
Добро. Овим бисмо завршили за данас.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже, а следећи заказује за:

11. фебруар 2010. године са почетком у 09,30 часова, судница бр.4.

Предвиђено је саслушање сведока оштећеног Медунић Мирка путем видеоконференцијске везе из Жупанијског суда у Ријечи.

Довршено у 11,23 часова.

Записничар

Председник већа-судија